

Ἐκκλησία καὶ διαδίκτυο

Τὸ διαδίκτυο εἶναι ἔνα νέο ψηφιακὸ πολιτισμικό «περιβάλλον» ποὺ καθορίζει πλέον τὴν πορεία τῆς γνώσης καὶ τῆς ἔρευνας, διαμορφώνοντας ἔνα νέο πλαίσιο σκέψης καὶ ἐπικοινωνίας. Πρόκειται γιὰ μία «δεύτερη βιομηχανικὴ ἐπανάσταση», ἡ ὅποια δημιουργεῖ νέες προοπτικὲς στὴν ἐπιστήμη καὶ στὴν τεχνολογία καὶ κυρίως νέες μορφὲς ἐκπαίδευσης, συμβάλλοντας ἔτσι καὶ στὸν καθορισμὸν ἐνὸς καινούριου τρόπου ἀνάπτυξης τῶν κοινωνικῶν ἐπαφῶν καὶ δεσμῶν. Οἱ τεχνολογίες τῆς πληροφορίας εἶναι «νέες» ὅχι ἐπειδὴ εἶναι ἀπλῶς διαφορετικὲς ἀπὸ ὅσες προηγήθηκαν, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀλλάζουν σὲ βάθος τὴν ἴδια τὴν ἔννοια τῆς ἀπόκτησης ἐμπειρίας καὶ, ἐν τέλει, τὸν τρόπο μὲ τὸν ὅποιο ἀντιλαμβανόμαστε τὴν πραγματικότητα. Ἄν ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νὰ συνοδεύει ποιμαντικὰ τὸν ἄνθρωπο στὴν πορεία του, τὸ διαδίκτυο ἀποτελεῖ, πλέον μὴ ἀναστρέψιμα, ἀναπόσταστο μέρος αὐτῆς τῆς διαδρομῆς.

Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται νὰ ἀσκήσει μία νέα μορφὴ πολιτισμικῆς διακονίας στὸν σύγχρονο ψηφιακὸ κόσμο, νὰ ἀπευθύνει τὸ θεολογικὸ τῆς μήνυμα καὶ νὰ προσφέρει τὶς κατάλληλες ποιμαντικές, ἥθικὲς καὶ ἀνθρωπολογικὲς προϋποθέσεις ὡς πρὸς τὴ χρήση τῆς σύγχρονης τεχνολογίας καὶ ἰδιαίτερα σὲ σχέση μὲ τὸν ἀναδυόμενο ψηφιακὸ πολιτισμό. Ἄλλωστε, ἡ Ὁρθόδοξη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας ἔχει ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ νὰ προσαλαμβάνει καὶ νὰ μεταμορφώνει ὅποιοδήποτε ἐργαλεῖο τίθεται στὴν ὑπηρεσία τῆς εἴτε αὐτὸ εἶναι ἡ γλῶσσα καὶ ἡ φιλοσοφία εἴτε ἡ τέχνη καὶ ἡ μουσική, ἡ τεχνολογία καὶ ἡ ἐπιστήμη. Ἡ Ἐκκλησία καλεῖται σήμερα νὰ παρέμβει καὶ νὰ προκαλέσει μία ὁργανικὴ διάδραση ἀνάμεσα σὲ αὐτὴν καὶ στὸν ψηφιακὸ πολιτισμό, ἔχοντας ὡς στόχο τὸ ἄνοιγμα αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ στὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου καὶ στὴν αὐθεντικότητα καὶ δημιουργικότητα τῆς Παράδοσής της. Εἶναι θεμελιώδης εὐθύνη τῆς Ἐκκλησίας νὰ μεταφέρει κατάλληλα σὲ κάθε περιβάλλον, ἐπομένως καὶ στὸ διαδικτυακό, τὴν πίστη καὶ ἐμπειρία τῆς γιὰ τὸν Θεό, τὸν κόσμο καὶ τὸν ἄνθρωπο. Ἀπαραίτητη, βεβαίως, προϋπόθεση εἶναι ἡ γνώση τοῦ φαινομένου τῆς διαδικτυακῆς κουλτούρας, μὲ τὶς δυναμικὲς καὶ τοὺς κινδύνους ποὺ ἐλλοχεύουν. Ὁ τρόπος ἀσκησῆς τῆς ποιμαντικῆς, δῆτας ἄλλωστε καὶ τῆς ἐκπαίδευσης, δὲν εἶναι ἔνας καὶ μοναδικός. Ὁφείλει νὰ εἶναι πάντοτε ἀνοικτὸς καὶ εὐέλικτος. Ἐπομένως, μπορεῖ νὰ εἶναι καὶ διαδικτυακός.

Στὴν Ἐκκλησίᾳ δὲν χρειάζεται νὰ φοβόμαστε τὶς σύγχρονες τεχνολογικὲς ἐφαρμογὲς ποὺ μπαίνουν στὴ ζωὴ μας ἀλλὰ νὰ ἀξιοποιοῦμε τὶς θετικὲς πλευρές της. Στὶς ἐφαρμογὲς τοῦ διαδικτύου ἡ ποιμαντικὴ τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ ἀκολουθήσει τὴν ὁδὸ τῆς διακριτικῆς ἀποδοχῆς. Ἡ «Διαδικτυακὴ Ποιμαντική» εἶναι πλέον μία πραγματικότητα σήμερα, καὶ οἱ κατὰ τόπους Ὁρθόδοξες Ἐκκλησίες ἔχουν μία ποικιλόμορφη παρουσία καὶ μαρτυρία στὸν κόσμο τοῦ διαδικτύου.

Ὑπάρχουν, ὅμως, καὶ ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴ ραγδαία ἐξάπλωση τοῦ διαδικτύου ὅπως: ἡ ἀπομόνωση καὶ γενικότερα οἱ ψυχικὲς ἐπιπτώσεις τῆς χρήσης τοῦ διαδικτύου, στὸ δόποιο ὑπάρχει ἐπικοινωνία, ἀλλὰ ὅχι αὐθεντικὴ καὶ συγκεκριμένη σχέση προσώπων, τὸ γεγονὸς ὅτι δὲν προστατεύονται ἐπαρκῶς τὰ προσωπικὰ δεδομένα τοῦ χρήστη, ἡ προώθηση ἐνὸς ἐνιαίου προτύπου ζωῆς καὶ πολιτισμοῦ, ποὺ ὅχι μόνο δὲν σέβεται ἀλλὰ καταργεῖ τὶς τοπικὲς παραδόσεις, ἡ ἐμπορικὴ ἐκμετάλλευση τῶν γνώσεων, ποὺ ἐπιτυγχάνονται ἀπὸ τὶς ἐπιστημονικὲς ἐξελίξεις καὶ προβάλλονται στὸ διαδίκτυο, οἱ κίνδυνοι ἀπὸ τὶς λανθασμένες πληροφορίες, ποὺ χωρὶς κανέναν ἀπολύτως ἔλεγχο εἶναι δυνατὸν νὰ καταχωρίθων σὲ διάφορες ἴστοσελίδες, ἡ ἀρνητικὴ διαχείριση τοῦ ἐλεύθερου χρόνου τῶν παιδιῶν καὶ τῶν νέων καὶ ἡ ἀπόσπασή τους ἀπὸ τὸ παιχνίδι καὶ τὶς παραδοσιακὲς ἐνασχολήσεις τῆς ἡλικίας τους, καὶ τέλος οἱ παραβατικὲς συμπεριφορὲς ποὺ διαρκῶς διαπιστώνονται. Τὸ ἀσφαλὲς διαδίκτυο, ἵδιαίτερα γιὰ τὰ παιδιὰ καὶ τοὺς νέους, προϋποθέτει τὴ σωστὴ γνώση τῶν ὁρῶν καὶ τῶν δρίων, τῆς εὐθύνης καὶ τῆς αὐτοσυνειδησίας, τῆς ἀπόλυτης βεβαιότητας ὅτι δὲν μπορεῖ τίποτα στὸν κόσμο αὐτὸν νὰ ὑποκαταστήσει τὴ ζωντανὴ σχέση μεταξὺ συγκεκριμένων ἀνθρώπων. Βασικὸς στόχος χρειάζεται νὰ εἶναι ἡ ἐκπαίδευση στὸ δημιουργικὸ διαδίκτυο. Στὶς «συμπεριφορὲς ἐξάρτησης» τῶν ἐφήβων ἀπὸ τὸ διαδίκτυο, ὁ ρόλος τοῦ σχολείου, τῆς οἰκογένειας καὶ τῆς Ἐκκλησίας μπορεῖ νὰ ἀποβεῖ καθοριστικὸς στὴν πρόληψη καὶ ἀντιμετώπισή τους. Οἱ ἔφηβοι ἀποτελοῦν ὄμαδα «αὐξημένου κινδύνου» στὶς συμπεριφορὲς ἐξάρτησης. Χρειάζομαστε, συνεπῶς, τὴν ἀνάπτυξη μίας διαδικτυακῆς συμβουλευτικῆς ἐκπαίδευσης, πέραν τοῦ σχολείου, ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ τὴν Ἐκκλησία.

Στὸν σύγχρονο ψηφιακὸ πολιτισμό, ἡ μοναξὶὰ ἀποτελεῖ κυρίαρχο συναίσθημα ἐκείνων ποὺ ἀπομονώνονται γιὰ ὕδρες στὸν κυβερνοχῶρο - καὶ ἵδιαίτερα πολλῶν νέων ἀνθρώπων, ποὺ εἶναι παιδιὰ τῆς σύγχρονης τεχνολογίας - γι' αὐτὸν καὶ ἡ κατάλληλη προβολὴ τῆς Ὁρθόδοξης Παράδοσης μπορεῖ νὰ ζεστάνει καρδιές, νὰ καταδείξει ὅτι χρειάζεται νὰ ὑπάρχουν κριτήρια ἐπιλογῆς, νὰ

καλλιεργήσει τὴν ἀληθινὴ ἐπικοινωνία, νὰ μιλήσει μὲ τὴ γλῶσσα τοῦ καθενὸς στὴν καρδιὰ τοῦ καθενός. Κυρίως καὶ πρωτίστως νὰ δόηγήσει τὸν ἀποσβολωμένο ἄλλὰ καὶ κουρασμένο ἀπὸ τὶς κατακτήσεις του ἄνθρωπο σὲ σχέση ἵσορ-ροπίας μὲ τὴν κτίση, τὴν τεχνολογία καὶ τὸν συνάνθρωπο. Ἐν τέλει, ἡ Ἐκκλη-σία δὲν χρειάζεται νὰ παρακάμπτει τὶς προκλήσεις τοῦ διαδικτύου, ἀλλά «πο-λυμερῶς καὶ πολυτρόπως» νὰ προβάλει τὴν πίστη καὶ ζωή της γιὰ τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν προοπτικὴ τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ κόσμου, ἔχοντας ὡς ποιμαντικὸ ἐργα-λεῖο τὶς νέες τεχνολογίες. Τὰ ἑκατομμύρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ καθημερινὰ πλοιηγοῦνται στὸ ἡλεκτρονικὸ σύμπαν δικαιοῦνται νὰ ψηλαφήσουν τὴν ἐλπίδα, νὰ ἀνακαλύψουν τὰ θαυμαστὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τὸ κυριότερο διακύβευμα τοῦ διαδικτύου παραμένει ἡ ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἄνθρωπος τῆς τεχνολογίας χρειάζεται νὰ μὴ λησμονήσει πρωτί-στως τὴν ἀνθρωπιά του, τὴ δίψα γιὰ κοινωνία καὶ σχέση, γιὰ αὐθεντικὴ καὶ γνήσια διαπροσωπικὴ ἐπικοινωνία. Ὁ Θεὸς εἰκονίζεται ωεαλιστικὰ στὸ πρό-σωπο τοῦ ἀδελφοῦ μας, ἐνῶ ἡ ὁδόνη τοῦ ὑπολογιστῆ μᾶς ἐμφανίζει μίαν ἐπί-πλαστη καὶ κατασκευασμένη πραγματικότητα. Ἡ τεχνολογία ὀφείλει νὰ ὑπη-ρετεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ ὁ ἄνθρωπος νὰ μὴν ὑποτάσσεται στὴν τεχνολογία. Στὴ χρήση τοῦ διαδικτύου, ὁ ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ μὴ λησμονεῖ ποτὲ ὅτι στὸν κό-σμο τίποτε δὲν μπορεῖ νὰ ὑποκαταστήσει τὴ ζωντανὴ σχέση μὲ τὸν Θεό, μὲ τὸν συνάνθρωπο καὶ μὲ τὴν πραγματικὴ κοινότητα τῆς ζωῆς.

Σταῦρος Γιαγκάζογλου